

บทนำ

He comes from the hell. ☹

@ Pegasus University

วันที่สิบสี่กุมภาพันธ์...วันแห่งอภิมหาสงครามซึ่งประวัติศาสตร์
จำต้องจารึกเอาไว้ว่าในวันนี้องค์ทุกๆ ปี สาวๆ ทั่วทั้งโลกจะออกมารวมตัว
กันเพื่อต่อสู้ไม่ว่าจะมีอุปสรรคมากน้อยเพียงใดก็ตาม แต่พวกหล่อนก็ไม่เคย
ย่อท้อ และพยายามฝ่าฟันเพื่อที่จะนำซ็อกโกแลตไปให้กับชายหนุ่มที่ตนเอง
หมายปองให้ได้ในที่สุด!

และหนึ่งในผู้หญิงพวกนั้น...ก็รวมฉันเข้าไปด้วยเช่นกัน -_-++ <<<
แหวดตาของนักรบผู้ไม่เคยพ่ายแพ้ผู้ใด

ใครๆ ต่างก็เรียกรวันนี่ว่าวันวีรสตรีโลก หรือที่ทุกคนรู้จักกันดีในอีก
ชื่อก็คือ 'วันวาเลนไทน์' นั่นเอง =_=

โธ๊ะ! ฉันเห็นเขาแล้ววว~ T///T เนื่องจากว่าวันนี้เป็นวันฟรียูนิฟอร์ม
ดังนั้นเขาจึงแต่งตัวหล่อมากๆ เลยอ้าา~

ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก

ก่อนเนื้อในอกฉันเต้นร่วอย่างบ้าคลั่งเพราะกำลังถูกมนตร์สะกดแห่ง



ความรักครอบงำอย่างจัง...ภาพตรงหน้าฉันคือเจ็ดหนุ่มสุดป๊อปปูล่าร์แห่ง
รั้วเปกาซัสซึ่งแน่นอนว่าหนึ่งในเจ็ดคนนั้นก็รวมคนที่ฉันแอบชอบมาถึงหนึ่ง
ปีเต็มอยู่ด้วย ใครๆ ต่างก็รู้จักเขาในนาม 'อชิ' หรือคุณชายสุดเพอร์เฟกต์
เจ้าของฉายารูปปั้นสลักนั่นเอง!

ขออธิบายหน่อยว่ารั้วเปกาซัสมีพื้นที่ใหญ่เป็นหนึ่งส่วนสี่ของประเทศ
และแบ่งเป็นห้าแผนกใหญ่ๆ ประกอบด้วย แผนกอนุบาล ประถม
มัธยมต้น มัธยมปลาย และมหาวิทยาลัย ซึ่งในแต่ละแผนกก็ยังแบ่งคลาส
ออกเป็นคลาสย่อยอีกสองคลาสคือ แพลทตินัม (สำหรับบรรดาผู้สูงศักดิ์
ทั้งหลายแหล่) และซิลเวอร์ (แต่สามัญชน --+) ระบบการเดินทาง
ภายในก็ใช้รถส่วนตัวหรือเปกาซัสลิงก์ ซึ่งเป็นรถไฟใต้ดินภายใน

และเนื่องจากฉันยังเรียนอยู่ในคลาสซิลเวอร์ของแผนกมัธยมปลาย
เขาจึงเป็นรุ่นพี่ของฉันหนึ่งปี และวันนี้เขาก็อยู่กับ 'สเตซี่' ไนต์บุ๊กคูบารมี
รุ่นแอปเปิ้ล (ไฮโซจริงๆ -,-) เหมือนกับทุกๆ วัน

อ๊อ้ย ฉันจะทนไม่ไหวแล้วนะ! >///< < มนุษย์อะไรมันจะเลอเลิศได้
ถึงเพียงนี้ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ดูดีไปไม้ดัดด~ เอาละ ทีนี้ก็ได้เวลาที่ฉัน
ต้องเอาช็อกโกแลตกล่องนี้ไปให้เขาลักที!

แค่คิดก็เสียวสันหลังวาบๆ แล้วแฮะ =_;;;

ฉันทำใจอยู่สักพักหนึ่งก่อนจะตัดสินใจเปิดปากเรียกเขา

"อะ..."

"อชิ~! อี อี อี อี...~ ♡"

อ้าว โดนตัดหน้าซะงั้น *-

เจคนที่ส่งเสียงแหลมปรี๊ดราวกับมีญาติเป็นนกหวีดเรียกอชิตัดหน้า
ฉัน และวังสรวงร่างของฉันเข้าไปหาเจ้าของชื่ออย่างกระตือรือร้นสุดๆ

"..."

อชิซ่อนตาขึ้นมองหน้าเจนนกหวีดด้วยสายตาเฉยเมยสุดๆ

แต่ถึงจะทำหน้าไม่รับแขก เขาก็ยังหล่อมมากอยู่ดี -///- ว่าแล้ว
ฉันก็หยิบกล่องที่ห้อยอยู่ที่คอขึ้นมาถ่ายรูปร่างเขาเป็นที่ระลึกอย่างรวดเร็ว
แชะๆ แชะๆ



(สตอล์กเกอร์ชัดๆ --)

"ซิ! อชินี่ไม่เปลี่ยนเลยนะ -3- ใจร้าย เลือดเย็น จิตใจหยาบกระด้าง ที่ซู้ดดด~ ทำไมชอบเอ็นชากับเค้าอยู่เรื่อย!" เงินกวืดพองโก้ เอ๊ย พองแก้ม อย่างงอนๆ แบบนางเอกในการ์ตูนปัญญาอ่อนก่อนจะกลับไปทำสีหน้า ลัลล้าเหมือนเดิมได้อย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ยื่นกล่องของขวัญที่ห่อมาอย่างดี ให้คนตรงหน้า "นี่จะ ซ็อกโกแลตกล่องน้อยกลอยใจที่เต็มไปด้วยความรัก อันล้ำปรีของเค้า รับไว้หน่อยน้ำ~ ♥"

"..."

อชิยื่นมือออกไปรับโดยไม่พูดพลาแม่อะไรให้มากความ นั่นทำให้ฉัน ถึงกับใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เลยทีเดียว

ขนาดท่ารับกล่องซ็อกโกแลตยังเท่เลยอ้า >///< < นี่มันไม่ใช่คน แล้ววว~! (อาการหนัก)

"การี่ดดด" เงินกวืดลงไปนอนเกลือกกลิ้งกับพื้นด้วยความตื่นตันใจ ประหนึ่งถูกหวยรางวัลทีหนึ่ง "ในที่สุดอชิก็ยอมรับซ็อกโกแลตของเก๊า แอ้ววว~"

(=_)=(=_)=(=_)=(=_);;;

เอ่อ...ว่าแต่ทำไมพวกพลทตินั่มคนอื่นๆ ถึงทำหน้าที่สังเวใจกันแบบ นั้นล่ะ -O-;;

ส่วนสุดที่รักของฉันก็ทำหน้าที่เชิงโลกยังงៃชอบกลพลางเหลือบมองไป ทางอื่น ก่อนจะ...

พื้ววว~

ตุ๊บ!

...!!

O_O อะ...จะ...ปะ...เฮ้ยยย!!!

ฉันวิ่งไปเลยเมื่อกล่องซ็อกโกแลตของเงินกวืดลอยไปตกลงในถังขยะ ที่อยู่ด้านหลังอย่างแม่นยำราวกับจับวาง ซึ่งนั่นก็หมายความว่า...พะ...พ้อ เทพบุตรสุดหล่อของฉันได้โยนกล่องนั้นทิ้งลงถังขยะต่อหน้าต่อตาคนให้ อย่างไม่เชื่อในตัวเอง! =(=);; แน่นอนว่านั่นทำให้เงินกวืดอ้าปากค้างไป



เลย

และไม่ใช่ว่าเพียงแค่ออกโกแลตของหล่อนเพียงกล่องเดียวเท่านั้น เพราะในถึงขณะนั้นยังมีกล่องของขวัญอีกมากมายจนแทบจะเปิดร้านขายขนมได้ อีกร้านเลยทีเดียว!

แต่ผู้กระทำ...หันกลับมาจิ้มแป้นโน้ตบุ๊กต่อประหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้นซะงั้น!

(TOT)! <<< โบหน้าของฉันทิ้งหวังในทันที

ฉันทันใจเต็มร้อยเลยว่าของขวัญทั้งหมดนั้นต้องมาจากบรรดาแฟนๆ ของอชิอย่างแน่นอน เพราะ...

1) เปอร์เซีย...หนึ่งในพวกแพลทตินั่มผู้มีหน้าตาหยิ่งยโสสุดชีวิตกำลังนอนหลับด้วยท่าทางที่อุบาทว์มากโดยไม่ห่วงภาพพจน์ (ที่ไม่ค่อยจะจะมี) ของตนเลยสักนิด ตรงหน้าของเขาคือออกโกแลตสุ่มกันขนาดเท่าเทือกเขาหิมาลัย เป็นหลักฐานว่าถึงแม้จะไม่ได้ใส่ใจกับของที่ได้มา แต่ก็ไม่ได้โยนมันทิ้งไป

2) เดนเซล...กำลังยอมรับของขวัญจากบรรดาสาวๆ ที่แทบจะฆ่ากันเพื่อแย่งกันนำเข้าไปให้เจ้าตัว แลดูเหมือนสมรภูมิมิรบขนาดย่อมๆ ก็ไม่ปาน --+ ฉันทคิดว่าความเด่นดังของเขาที่เป็นอันดับหนึ่งในรั้วเปกาซัสจะลดลงหลังจากที่เขาเป็นตัวแทนตนแล้วซะอีก แต่กลับกลายเป็นว่าผู้หญิงพวกนั้นทำเป็นไม่เห็นหัวแฟนตัวจริงของหมอนั้นซะงั้น --*

3) ดีเอโก้ ดีเดย์ มิกกี และมิวนิค...สี่คนนี้ไม่ใช่แค่ออกโกแลตอย่างเดียว แต่พวกเขาकिनมันให้คนที่มอบให้ดูเลยด้วยซ้ำ! แถมยังทำหน้าระริกระริแบบสุดๆ อีกต่างหาก -O- ช่างเป็นบุคคลที่มีน้ำใจประเสริฐเลิศล้ำน่าชื่นชมอะไรเยี่ยงนี้หนอ (ยังรู้จักฤทธิ์ของพวกมันน้อยไปนะหล่อน =_=) สรุปง่ายๆ ก็คือมีเพียงอชิเท่านั้นที่พื้นที่ตรงหน้าว่างเปล่า มีไว้สำหรับวางโน้ตบุ๊กประดับบารมีอย่างเดียวเท่านั้น =_=;

"กะ...กรี๊ดดดดด!" เมื่อได้สติเงินหวีดก็กรี๊ดร้องออกมาอย่างดังจนแผ่นดินแทบจะแยกเป็นสองส่วน "อะ...อชิ...อชิขว้างกล่องอ็อกโกแลตแห่งฟามรักอันบริสุทธิ์ผู้ดม่องเป็นयोगโยของเก๊าท์! เลวทรามที่ซู้ดดด~"



"..." อชิหนึ่งราวกับหุนหนวก --; ;
"เก๊าะจะฟ้องดาดีกับมามีด้วยยย TTOTT"
"... " ไม่มีความยำเกรงแม่แต่น้อย
"กรี้ดดดดดดดด!"
"... " ก็ยังคงเฉย

เงินกหวีดกระที่บทำปั้งๆ อย่างไม่พอใจ ก่อนจะวิ่งออกมาทั้งน้ำตาด
นองหน้าโดยมีแบ็กกราวนด์เป็นกลีบกุหลาบสีแดงร่วงโรยลงมาจากฟากฟ้า
ให้อารมณ์ดราม่าเป็นที่สุด (โปรดจินตนาการเป็นภาพสโลว์โมชั่น)

โดยที่อชิไม่ได้สนใจจะหันไปมองเลยแม่แต่น้อย =O= นี้นะหรือ...
เทพบุตรของฉัน!

ฉันได้แต่กะพริบตาปริบๆ มองความอำมหิตของอชิตาอชิ (เริ่มเรียก
จิก) สลับกับกลองซ็อกโกแลตในมือเพราะจู่ๆ มโนภาพซ็อกโกแลตกลอง
นี้ที่ล่องไปกองรวมกับกลองอื่นๆ ในถังขยะก็ผุดเข้ามาในหัวฉันราวกับเป็น
สัญญาณเตือนภัยล่วงหน้ายังงี้ยังงั้น TOT

"นี่มันวันอะไรอะ ทำไมมีแต่เรื่องน่ารำคาญไม่จบไม่สิ้นสักที"

อชิบ่นอย่างเบื่อหน่ายก่อนจะปิดไน้ตบูกและลุกขึ้นยืนเพื่อเตรียมเดิน
หนีออกจากฝูงชน

"ตะ...เตี้ยวก่อนอชิ!!" ภาพแผ่นหลังของอชิทำให้ฉันแผลอเรียกรั้งเขา
ไว้โดยที่ตัวเองยังไม่ทันได้รู้ตัวเลยด้วยซ้ำ ทำเอาฉันซັกกกลองซ็อกโกแลตไป
ซ่อนไว้ข้างหลังตัวเองแทบไม่ทัน

พริบๆๆ

อชิกับผองเพื่อนผู้นำรักของเขาพากันหันขวับมาทางฉันอย่าง
พร้อมเพรียงด้วยความสนใจ YQY แม้ฉันจะคิดหนีตอนนี้นั้นก็สลาย
ไปเสียแล้ววว

ก๊ก!

ฉันประหม่าและตกใจมากจนแผลอก้าวถอยหลังหนีหนึ่งก้าว

"อะ...เอ่อ..."

"~(--)" อชิปรายตามองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า...นัยน์ตาสีเทาเข้ม



คุณนั้นฉายแววไม่พอใจนิดๆ ทว่าถึงจะทำหน้าบึ้งตึงแค่ไหนแต่เขาก็ยังดูดี
อย่างเสมอต้นเสมอปลายจริงๆ แม้ฉันจะไม่พอใจกับสิ่งที่เขาทำลงไป
เมื่อไหร่ก็ตาม (ที่ป้าช็อกโกแลตของบรรดาผู้หญิงพวกนั้นทั้งถึงขยะ) แต่ก็
จำต้องยอมรับในความเพอร์เฟกต์ของผู้ชายคนนี้อย่างเสียมิได้ T.T ถ้าฉัน
ยกกλόงขึ้นมาถ้ารูปร่างเขาตอนนี้นั้นจะเสียมารยาทเกินไปมั๊ย...อ๊ย...อ๊ย...อ๊ย
...อ๊ยยย~

"มีธุระอะไร" รู้สึกว่าฉันจะเอาแต่มองเขานานไปหน่อย เขาก็เลยถาม
เสียงเรียบๆ

"TAT"

ทำไมเสียงเท่จัง...ฮือๆ

"..."

"..."

ทะเล...ทำไงดี มือฉันมันแข็งที่อไปหมดแล้ว...เรียวยาวจะยื่นช็อกโกแลต
ให้เขายังไม่มีเลย!

"ฉันถามว่ามีธุระอะไร" เขาถามย้ำอีกรอบด้วยน้ำเสียงดูๆ

"..."

เงียบ...

"..."

"..."

และเงียบ T(T

"..."

เขาส่ายหน้าอย่างรำคาญแล้วกลับหลังหันแต่รีบเดินหนี

"ตะ...เดี๋ยวก่อน!!" แต่พอแผ่นหลังของเขาเริ่มไถลออกไป ฉันก็เผลอ
รั้งเขาไว้อีกรอบ และนั่นก็ทำให้เขาหันมามองด้วยแววตาที่แข็งสุดชีวิต เล่น
เอาฉันไปรับประทานไปอีกระลอกเลยทีเดียวน จากที่คิดว่าจะพูดอะไรออกไปบ้าง
แต่พอเห็นสายตาแบบนั้นแล้วมัน...TT_TT "อะ...อะ...ฉัน...ฉัน...คือ
ว่า..."

(=O=) <<< (-_-+)



ซิง!

โฮ~~~ ไม่เคยรู้เลยว่าสายตาคอนนี่มันน่าเกรงขามขนาดเน้~

"มีอะไรที่รีบๆ วามา"

"..." ฉันพยายามตั้งสติด้วยการสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ

ฮึบ!

ฉันจะทำตัวน่าสมเพชต่อหน้าเขาไม่ได้เด็ดขาด! แต่ต้องพูดไปตาม
สคริปต์ที่ท่องจำมาเป็นอย่างดีเท่านั้น...

"..." <<< แต่ก็ยังพูดไม่ออก

"(=_=*)"

ช่วยรับช็อกโกแลตของฉันเอาไว้ได้มั๊ย...

"..."

"นี่"

ฉันชอบนาย...

"..."

"นี่เธอ..."

"ทำไม...ทำไมนายถึงเป็นผู้ชายที่แยขนาดนี้!"

กรี๊ดดดดดดดดด %Jl_)&(*)@_O+^\$%^*&\$^!!!

ฉันทำบ้าอารายออกปายยย TOT!!!

"ฉันผิดหวังในตัวนายมาก ไม่นึกเลยว่าโลกนี้จะมีผู้ชายนิสัยแยๆ
อย่างนายอยู่อีก!"

"(-_*)" นี่คือนิสัยหน้าของอชิ

"(=O)=(=O)=(=O)=(=O)!" และเหล่าเพื่อนๆ ของเขา

อ้ากกก!! ม่ายๆๆ ฉันแค่อยากบอกว่าชอบนายและให้ช็อกโกแลตกับ
นายเท่านั้น ใต้ประโยคข้างบนนั้นฉันไม่ได้พูด มันไม่จ้ายยย~!!

แต่ว่า...ณ จุดจุดนี้ ฉันไม่สามารถถอยหลังได้แล้วค่ะ เพราะทุก
สายตากำลังจับจ้องมาที่...

ฉัน!!! TTT()TTT!!!

"-_-*"



"นายไม่จำเป็นต้องพูดอะไรทั้งนั้น มันสายไปแล้ว เรื่องของเรามันจบไปนานแล้วนะอชิ อัยยี่ห้อพื้นมันอีกเลย"

"หือ -_- " เขาทำหน้าประมาธว่า "ยัยนี่เพ้อบ้าอะไรอยู่"

"ขอโทษจริงๆ แต่ฉันดีเกินไปสำหรับนาย"

"...!" คุณชายที่มักจะไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ถึงกับผงะไปเล็กน้อย หลังจากฟังฉันพูดจบ พวกแพลทตินั่มส่งสายตาแปลกๆ มาให้ฉัน ก่อนที่เสียงหนึ่งจะเอ่ยขอความเห็นจากบรรดาเพื่อนคนอื่นๆ อย่างฉงนสงสัย

"พวกแกว่าเขามาถ่ายรายการอะไรแกล้งพวกเราปะวะ"

"ไม่รู้ดี"

"แต่ฉันว่าใช่แน่ๆ -_- บ้าบอแบบนี้"

ไม่ใช่หน้าา~ ฉันแค่เอาช็อกโกแลตมาให้เฉยๆ TOT

"เฮ้ยๆ หรือว่าเป็นวิธีสารภาพรักแบบใหม่วะ เจ๋งดีนะ"

ดิโอโก้เริ่มตั้งข้อสันนิษฐาน ทำให้อีตาเดนเซลที่นั่งอยู่ข้างๆ กั้นหันมาถามฉันเสียงหวานทันที "หืม? สารภาพรักกันหรือจ๊ะ ☺"

"ปะ...เปล่าสักหน่อย! =)=!!! ใครสารภาพรักใครมึทราบฮะ!" ฉันผลอหลุดปากออกไปเพราะรู้สึกของตัวเองกำลังจะหน้าแตกยับเยินเมื่อเห็นสายตาระเช้าแย้แย้ของเดนเซล ซึ่งคนอย่างฉันไม่เคยยอมให้มันเป็นแบบนี้ อย่างเด็ดขาด! "จะบอกให้เอาบุญนะว่าผู้ชายอย่างอีตาอชิที่เอาแต่ขลุ่ยอยู่กับคอมพิวเตอร์บ้าๆ นั้นไม่มีวันเฉียดเข้ามาในสายตาค้นได้เด็ดขาด ☹ "ไม่มีวัน!"

"อู๊ย แรงสนะตัวเธอ~" อีตาก็ทำท่าตกใจแบบอภิมหาแหลล ฉันจึงตัวต๋อยตาขุ่นมัวไปทางเขาทันที

"(-_+)" ซึ่ง

อชิวางโน้ตบุ๊กลงกับโต๊ะแล้วหันมาสบตาค้น "งั้นที่เธอเรียกฉันก็เพื่อชี้หน้าด่าเท่านั้นเองนะหรือ"

"!!!"

ส่วนฉัน...พอถูกจ้องด้วยสายตาแบบนี้ก็ถึงกับพูดไม่ออกบอไม่ถูกอีกครั้ง เพราะถึงแม้เขาจะทำหน้านิ่งๆ รวกับไร้อารมณ์ แต่ฉันกลับรู้สึก



ได้ถึงความไม่เป็นมิตรของสายตาคู่นั้นได้อย่างชัดเจนเลยทีเดียว

เจ็ดยากตายยย YOY

"..."

"..."

ฮึบ!

ฉันสูดหายใจลึกๆ เพื่อเรียกขวัญและกำลังใจของตัวเอง --+ หมอนี่ช่างเป็นสิ่งที่ชีวิตที่น่ากลัวจริงๆ ที่สามารถทำให้ฉันเป็นไปได้ถึงขนาดนี้ ตอนนี้ฉันคงต้องทำอะไรสักหน่อยเพื่อหนีเอาตัวรอดจากสถานการณ์บ้าง นี่ซะก่อน ไม่งั้นฉันต้องทำอะไรน่าสมเพชต่อหน้าเขามากไปกว่านี้แน่ๆ เพราะถึงยังไงตอนนี้ฉันก็ไม่สามารถเอาช็อกโกแลตอันแสนล้ำค่ากล่องนี้ให้เขาได้อีกแล้ว T_T

"นายกัลมาที่ทำร้ายจิตใจอันบริสุทธิ์ของเด็กสาวผู้ไร้เดียงสาในวันอันแสนวิเศษที่เต็มไปด้วยความรักอันสวยงามซึ่งผู้หญิงทั่วโลกต่างตั้งตาคอย"

"--:::"

"นายจะต้องชดเชวจิตใจอันหยาบช้านั้นซะใหม่!"

"เธอเป็นใคร"

"!!!" ฉันชะงักไปชั่วขณะ คำถามนี้เล่นเอาหัวใจฉันเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เลยทีเดียว T//T แต่ไม่ใช่เวลามาตีใจที่เขาอุตส่าห์ถามชื่อนะ! "อะ...ฉัน...ฉันเป็น..."

"..."

"เจ้าหญิง...จากโลกแห่งสรวงสวรรค์"

"_ _ ^^" อชิ

"(=O)=(=O)=(=O)=(=O)...!!" กับพวกแพลทตินั่มที่เหลือ

...ถึงกับอึ้ง...

"อะไ่! -O- สถิติไม่ดีก็ไม่บอก" อีตาดีเอโก้ทำหน้าหงายเสียเต็ม

ประดา

"อาการหนักแล้วนะเจ้ ไปหาหมอไป~" อีกคนก็เสริมขึ้นมาทันที



"น่าสงสารจัง" ทำหน้าเห็นใจ

"เฮ้อ~ สรุปว่าบ้าลึนะ" สายตาแห่งความเวทนา

กรีดดด -O-++ ใครบ้ากันหา! ปากตะเข็บอย่างนี้เดี่ยวแม่เจ็อน

ชะหรือก!

ขวิบ!

"โอ๊ะๆๆ :D นี่มันอะไรเอ่ย..."

"เฮ้ยยย!!!"

ฉันเหลือกตากว้างเมื่อจู่ๆ ใ้บ้าเดนเซลก็แย่งกล่องช็อกโกแลตที่ฉันพยายามซ่อนไว้ข้างหลังไปครอบครองหน้าตาเฉย! (OoO) ทำไมฉันไม่รู้สึกรู้สึกตัวเลยว่าคิดนั้นมันมาอยู่ด้านหลังฉันตั้งแต่เมื่อไหร่ หรือว่ามันจะเป็นผู้มีพลังเหนือมนุษย์!

กรีซซซซซซ แต่จะอะไรก็ช่างเหอะ เพราะตอนนี้ช็อกโกแลตของฉันมันถูกแย่งไปแล้ววว YYOYY

"ถึงอชิ...เทพบุตรรูปงามผู้เป็นดังลมหายใจ หัวใจ ปอด ตับ ม้าม ไตของฉัน ♥~" หมอนั่นถี้อวิสาสะอ่านการ์ดเล็กๆ ที่ห้อยติดกับกล่องเสียงดังลั่นราวกับต้องการให้มนุษย์ทั้งโลกรับรู้ยังงัยยังงั้น TAT

และถึงแม้ว่าฉันจะอยากสารภาพรักกับอชิมากแค่ไหนก็ตาม แต่แบบนี้มัน...

(=*=) <<< หน้าอชิ

ก็อย่างที่เราเห็นเนี่ยแหละคะ T-T

"อะ ของแก...☺" เดนเซลยื่นกล่องช็อกโกแลตให้เพื่อนของตน แต่ก็ยังไม่วางหันมาขยิบตาให้ฉันอย่างกวนๆ ซึ่งฉันก็ไม่ได้ใส่ใจกับความเกรียนอย่างมีสไตล์ (?) ของเขาเท่าไหร่นักเพราะรู้สึกเหมือนกำลังเดินขึ้นแท่นประหารและเตรียมตัวคว้านท้องเมื่ออชิยื่นมือออกมาจับกล่องของขวัญของฉันไปถือไว้

และในขณะที่เขายังไม่พูดอะไรออกมา พวกพลทินัมที่เหลือก็หันมาแซวฉันด้วยน้ำเสียงกวนทำเป็นอย่างมากมายก~

"แหมๆ ที่แท้ก็เอาช็อกโกแลตมาให้ไอชินี่เอง ทำเป็นลึลึอยู่ตั้งนาน



น้ำ~"

"เอ...ใครน้ำที่บอกว่าไอชิไม่ได้อยู่ในสายตาเลยสักนิด"

"ที่แท้ก็แก้งบ้ำแก้เงินนี่เอง"

"น่ารำกอกก~ ♥"

ฆ่าทิ้งซะให้หมดเลยตีมะ =_+=

แต่ก็เอาเถอะ นี่มันไม่ใช่เวลาที่ฉันจะมาใส่ใจกับเสียงนกเสียงกา สิ่ง
ที่ฉันควรให้ความสนใจมากกว่าก็คือคนตัวสูงที่กำลังมองกล่องช็อกโกแลต
ในมือของตนด้วยสายตาพินิจพิจารณาที่ต่างหาก

ใบหน้าเรียบเฉยของเขาสร้างความตื่นตระหนกให้กับฉันอย่างถึงที่สุด!

"..." เขามองมันสลับกับมองหน้าฉัน ก่อนจะ...

จะ...

จะ...

พี้วว

ตุ๊บ!

ชู้ตมันลงถึงขะถึงเดิมาอย่างแม่นยำ TOT!! ฟอนายเป็นนักบาสรีงหา!

"ขอตัวก่อนนะ"

พูดจบเขาก็ก้าวเท้าออกไปพร้อมกับไนต์บู้กคู่ใจทันที

...!

...!!!

ย่ำกกกกกกก

เย็นวันนั้น...

'ตัดใจ!!'

'ตัดใจ!!'

'ตัดใจ!!'

ฉันเขียนคำคำนี้ใส่กระดาษหลายๆ แผ่นแล้วแปะไว้ทั่วห้องนอนของ
ตัวเองที่เต็มไปด้วยยี่ตาดอชิ ไม่ว่าจะเป็นแก้วสกรีนรูปอชิ หมอน ผ้าปูที่นอน
โปสเตอร์ แม็กเน็ต ทุกสิ่งทุกอย่าง...เรียกได้ว่าแทบจะเปิดเป็นพิพิธภัณฑ์



ได้เลยทีเดียว (อาการหนักแบบสุดๆ =*=) ตอนนี้อารมณ์ของฉันทกำลังปะทุ
อย่างหนักหน่วงจนไม่มีใครสามารถหยุดมันได้อีกแล้ว หมอนั่นบังอาจย่ำยี
ความรู้สึกอันแสนบอบบางของหญิงสาวตัวน้อยๆ อย่างฉันท!

อภัยให้ไม่ได้เด็ดขาดคุด!

ป้าบ!

(เสียงแปะกระดาดาลงบนโปสเตอร์ขนาดเท่าตัวจริงซึ่งติดไว้กลางหน้า
ของอชิลียทีเดียว)

'He comes from the hell!'

และนี่ก็คือข้อความบนกระดาดาด้านนั้นนั่นเอง ☹

]

ณ แมนชั่นใจกลางเมืองกรุงเทพมหานครอมรรัตนโกสินทร์

12:45 P.M.

สายแล้วคำ สายแล้ววววว!! ตอนนี้นั่น 'บลูเบอริ' กำลังแต่งสวย
อยู่ที่หน้ากระจกโต๊ะเครื่องแป้งอย่างเร่งรีบสุดชีวิต แต่ยิ่งรีบร้อนมากเท่าไร
สารรูปก็ยิ่งย่ำแย่มากขึ้นเท่านั้น TOT ตั้งแต่ฉันทเริ่มทำงานพิเศษที่ร้าน
อินเตอร์เน็ตคาเฟ่ในละแวกใกล้ๆ กับเปกาซัสไฮสกูลมาได้เกือบเดือนก็
ไม่มีวันไหนที่ฉันทจะไปทำงานตรงเวลาเลยสักครั้ง จนเฮียจิม (เจ้าของร้าน)
แทบจะยกเสาเอกมาทาบหัวฉันทอยู่รอมร่อแล้ว แถมยังพู้อีกว่าจะฝั่งศพฉันท
เอาไว้หลังร้านถ้าฉันทยังกล้าสายอีกแม้แต่ครั้งเดียว T_T

โดย!! ผมเผ้าไม่ต้องสงต้องสงมันแล้ว ปล่อยให้กระเซิงเป็นชนรักแรร
อู้งอตุ้งแบบนี้แหละ ถึงยังไงคนมันก็น้ำตาตืออยู่แล้ว ต่อให้แต่งตัวดูบาวท์
แค่นั้นก็ยังคงดูดีอยู่วันยังค่านั้นแหละ!

ฮือ! ทั้งหมดเป็นความผิดของไอ้บ้าอชิต ☹ เพราะหมอนั่นถึงทำให้
ฉันทต้องตกอยู่ในสภาพแบบนี้ ถ้าเขายอมรับช็อกโกแลตจากฉันทสักหน่อยและ
ไม่ทำให้ฉันทคับแค้นใจขนาดนี้ ฉันทคงไม่ต้องลงทุนนั่งทำตุ๊กตาต้องสาป
สำหรับสาปแช่งเขาตลอดทั้งคืนหรอก!



และสำหรับคนที่สงสัยว่าตุ๊กตาต้องสาปคืออะไร มันก็คือตุ๊กตาที่มีคุณสมบัติเหมือนกับตุ๊กตาสาปแข่งทั่วไปทุกประการ แต่เนื่องจากเป็นเวอร์ชัน 'บลูเบอร์รี่ครีเอต' ดังนั้นจึงขลังกว่าตุ๊กตาสาปแข่งทั่วไปมาก TAT

หลังจากจัดการธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อยฉันก็กลับบ้านเร็วๆ มาถึงบ้านได้ของแมนชั้นที่ฉันอาศัยอยู่อย่างไม่คิดชีวิตโดยใช้วิชาตัวเองที่เคยฝึกปรี๊ดมาอย่างเชี่ยวชาญจากสำนักอาจารย์โจวชิงฉือ แต่ก็ต้องเบรกลีเดียกะทันหันเพราะเมื่อวิ่งมาถึงชั้นล่างสุดก็พบว่า มีผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่งนั่งขวางทางเดินอยู่ ออว์รอบๆ ตัวเขาทะมัดมั่งๆ จนฉันไม่กล้าเข้าใกล้ =O=;; รู้สึกสังหรณ์ใจว่าถ้าเดินเฉียดเข้าไปใกล้อาจจะถูกดูดเข้าไปในอีกโลกที่เมื่อหลุดเข้าไปแล้วจะไม่มีวันกลับมาได้อีกตลอดกาล T_T/

อ้อ ฉันคงยังไม่ได้บอกสินะว่าชั้นล่างสุดของแมนชั้นที่ฉันอาศัยอยู่เป็นไนต์คลับขนาดกลางที่มีชื่อว่า 'Crazy Night' และตัวแมนชั้นก็เป็นที่อยู่สำหรับบรรดาโฮสต์หรือพนักงานทั้งหลายในร้าน ส่วนสาเหตุที่ฉันสามารถมาเสนอหน้าอยู่ที่นี่ได้ก็เพราะฉันเป็นหลานสาวคนเดียวของเจ้าของร้าน และกระเทยชายคนหนึ่งที่นั่งทำหน้าที่ดมมรากับครอบครัวเพิ่งถูกสิ้นามีขีดหมายสาปสูญไปกับเกลียวคลื่นคนนี่คือ 'พีแอส' โฮสต์อันดับหนึ่งประจำเครซี่ไนต์แห่งนี้เอง

ฉันเคยได้ยินมาจากคุณอาว่าจริงๆ แล้วครอบครัวของพีแอสรวยติดอันดับต้นๆ ของประเทศเลยนะ แต่ที่มาเป็นโฮสต์ก็เพราะอยากลองหาอะไรใหม่ๆ ทำเท่านั้น (คนรวยนี้ว่างมากสินะ -*-)

ว่าแต่ว่าทำไมผู้ชายคนนี้ถึงได้มานั่งแผ่ออว์อันตรายอยู่ที่นี่ในเวลาแบบนี้ละ (ปกติเห็นออกหากินเฉพาะช่วงกลางคืน) =_* แต่มันก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับฉันสักหน่อย ยิ่งบรรยากาศรอบตัวพีแอสชวนให้โดดตึกตายแบบนั้นฉันไม่ขอเข้าไปแจ่มด้วยเป็นอันขาด ถึงยังงี้ก็รู้จักกันแค่ผิวเผินและเคยคุยกันไม่ถึงสามครั้งเลยด้วยซ้ำ

เมื่อคิดดังนั้นฉันจึงค่อยๆ ก้าวขาผ่านออว์ดำมืดนั้นออกมาอย่างช้าๆ ด้วยความลึนระทึกอย่างแรง โดยแสร้งทำราวกับว่าพีแอสเป็นเพียงอากาศธาตุที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า



ฉันอยู่ที่นี้คนเดียว ฉันไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ฉันไม่เห็นใครทั้งนั้น ฉัน
อยู่ที่นี้คนเดียว ฉันไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ฉัน...

หมับ!

"ซ้าก่อน มาดมัวแซลที่น่ารัก ♥"

"!!!"

ฉันสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงห่มแหบของพี่แอสและลัมผัสเบาๆ ที่
ป่าของตน ทั้งๆ ที่เมื่ออีกเขายังนั่งซังกะตายอยู่เลยแท้ๆ แต่ทำไมถึงได้ฟื้นชีพ
ไวปานวอกแบบเน~ =()= แล้วทำไมพี่แกต้องมาเรียกฉันไว้ด้วย ตอนนั้นฉัน
กำลังรีบอยู่นะว้อยยย!!

"O_O หือ!" พี่แอสเบิกตากว้างเมื่อเห็นหน้าฉันชัดๆ "เธอ...เธอนั้น
เอง! (O.O)/ เธอคือนางฟ้าน้อยแห่งเครซีไนต์!"

"=()=...!" <<< สุดขีดของความอีน

"โอ้ว~!!! ในที่สุดสวรรค์ก็ทรงเมตตาคนบาปอย่างฉันแล้วสินะ ถึงได้
ส่งนางฟ้าตัวน้อยๆ มาโปรดถึงที่ T_T ซางเป็นเรื่องที่น่าปลื้มปิติอะไร
อย่างนี้" พี่แอสว่าพลางรำยรำแบบบัลเลต์ไปรอบๆ ตัวฉันประมาณสามรอบ

"คะ...คนบาป? -()-"

"ถูกต้องแล้ว!" เจ้าของนัยน์ตาสีเทาเข้มหันมายกนิ้วโป้งพร้อมกับตอบ
ด้วยน้ำเสียงสดชื่นมากๆ ออรร่ารอบตัวเจิดจ้าอย่างรุนแรงผิดกับบรรยากาศ
ทะเลที่ฉันเห็นในตอนแรกลิบลับ แต่อยู่ดีๆ เขาก็ทรุดลงนั่งกับพื้นพลาง
จ้องมองไปยังท้องฟ้าด้วยแววตาที่ยากจะหยั่งถึง --; "พี่มันก็แค่ผู้ชาย
พวยเรือที่มักจะทำให้สาวๆ ทั่วราชอาณาจักรต้องร้องไห้ด้วยความเจ็บปวด
ร้าวรานในหัวใจ แต่หากจะโทษใครก็คงต้องโทษพระเจ้าที่ได้สรรค์สร้าง
มนุษย์ผู้แสนจะเพอร์เฟกต์ทั้งภายนอกและภายในอย่างพี่ขึ้นมา ทำให้
ผู้หญิงทุกคนที่ได้เห็นอดไม่ได้ที่จะพร่ำเพ้อคะเนงินหา"

ป่วย? คงจะป่วยสินะ --!!

"ถ้าหากเป็นไปได้พี่เองก็อยากจะลองเกิดมาเป็นคนหน้าตาธรรมดา
ดูสักครั้ง... *U&*^%^&\$^%..." ยังคงพละมต่อไปไม่ยอมหยุด

"=()=;;"



"%\$^#D\$(*&\$&*^%!!" ต่อให้เอาข้างมาจุดก็จุดไม่อยู่!

"สรุปว่ามีฤทธิ์อะไรกับหนูรีเปล่าคะ --;"

ฉันพาเบียงประเด็นก่อนที่พี่แกจะสติแตกไปมากกว่านี้

"โอ้ว!~ เป็นคำถามที่ดีมาก เพราะบนโลกใบนี้..."

"ช่วยเข้าประเด็นเลยได้มั๊ยคะ --* ตอนนี้องูกำลังรีบ"

เกือบลืมแล้วมั๊ยล่ะว่าต้องรีบไปทำงานพิเศษ T_T แถมตอนนี้ฉันก็สายแล้วด้วย มีหวังถูกเฮียจิมจับอย่างจริงจังกับซอสบาร์บีคิวกินแทนมือเย็นแห้งๆ

"ไม่ได้นะ!" สีหน้าของพี่แอสซประหนึ่งว่าคำพูดของฉันมันร้ายแรงเกินกว่าจะให้โทษ "ถึงแม้ว่าในนิยายเรื่องนี้พี่จะเป็นเพียงแค่ตัวละครสมทบที่ถูกคนเขียนเมินเฉยอย่างถึงที่สุด แต่เรื่องที่จะให้มีบทน้อยกว่าตัวละครอื่นๆ เป็นเรื่องที่พี่ยอมรับไม่ได้อย่างรุนแรง!!"

แต่ว่าตั้งแต่เริ่มเรื่องมาจนถึงบรรทัดนี้ บทพูดพี่เยอะกว่าพระเอกอีกนะคะ --+

"แต่เห็นแก่เธอที่บอกว่าการกำลังรีบ พี่จะอนุโลมให้เป็นกรณีพิเศษ"

"--;; เป็นพระคุณอย่างสูงยิ่งคะ"

"เหตุผลที่พี่เรียกเธอเอาไว้ ก็เป็นเพราะพี่มีอะไรอยากจะทำเรื่องเธอสักหนึ่งอย่าง"

"..."

"พี่ขอยืมเวลาและร่างกายของเธอ...ตลอดสองอาทิตย์นับจากวันพรุ่งนี้..."

"(=())...~" (ค้าง)

"...นะ"

หา...

หาวา

หาวาาาา!!

...!!!



ในเวลาต่อมา

ณ ห้องพักผ่อนตัวของอชิ

ปัง!!!

ประตูห้องถูกผลักเข้ามาอย่างแรงเผยให้เห็นเจ้าของโบหน้าหล่อเหล่า
ในสไตล์ผู้ชายที่ปรากฏกายด้วยสีหน้าแยมบานสุดๆ ทำให้บรรดาเหล่า
แพลทตินั่มทั้งเจ็ดและ 'ลูกโป่ง' แฟนสาวของเดนเชลซึ่งมาชุมนุมสังสรรค์
กันที่ห้องส่วนตัวของอชิหันขวับไปมองผู้มาเยือนด้วยแววตาประหลาดใจกับ
การปรากฏตัวอย่างไม่คาดฝัน

"บงซูร์~~ น้องชายสุดที่รัก เหล่าสหายทั้งหก และสุภาพสตรีน้อย
อีกหนึ่ง"

"--+" <<< น้องชายสุดที่รัก (อชิ)

"*- " <<< เหล่าสหายทั้งหก (พวกแพลทตินั่ม)

"=O=" <<< สุภาพสตรีน้อย (ลูกโป่ง)

"คราวหน้าคราวหลังหัดเคาะประตูก่อนเข้าห้องคนอื่นได้มั๊ยครับพี่
-*-"

อชิเอ่ยเสียงเข้มกับผู้เป็นพี่ชายที่อยู่ดีๆ ก็โผล่พรวดพราดเข้ามาราวกับ
ว่าเป็นเจ้าของห้อง

"ทำไมพูดอะไรใจดำอย่างนั้นเล่าอชิ ไม่ว่าจะยังไงพี่ก็ยังเป็นพี่ชาย
สุดที่รักของนายอยู่วันยังค่ำนะ สิ่มแล้วเวอะ!"

"แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเรื่องทีบอกให้เคาะประตู"

"เพราะพี่เป็นพี่ชายแท้ๆ ของนายยังงี้เล่า!"

"คนอย่างนายมันไม่ใช่พี่ฉันหรอก --+"

"ก้าวร้าวมาก รู้ตัวมั๊ยว่านายกำลังดูหมิ่นบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของพี่
นะ! แล้วอีกอย่าง...สิ่งที่คนเป็นน้องที่ดีพึงกระทำก็คือการยกย่อง เทิดทูน
บูชาผู้เป็นที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่ชายผู้แสนเลิศล้ำทั้งรูป รส กลิ่น เสียง
อย่างพี่ชายคนนี้นี่ละ!"

"--^" <<< เข็งมากจนไม่อยากจะต่อปากต่อคำ

"อะฮ้า~ ♥ ไม่ได้เจอกันช้านานนะครับสุภาพสตรีน้อยของพี่" เมื่อ



เห็นว่าอชิเงียบไปแล้วแอซจึงย้ายเป้าหมายมาที่สาวน้อยเพียงคนเดียวในกลุ่ม เขาบังคับคุกเข่าลงตรงหน้าลูกโป่งพร้อมกับดึงมือของเธอมาแล้วกดริมฝีปากลงไปบนหลังมือ

พองเงยหน้าขึ้นมาก็กพบว่าหลังมือนั้นไม่ใช่ของลูกโป่ง แต่กลับเป็นของเดนเซล... แพนหนุ่มสุดหล่อของเธอนั่นเอง - -

"มัวให้มันมีขอบเขตหน่อยดิเฮีย ระวังตายในท่านั่งนะครับ"

แอซเหยียดตัวขึ้นยืนเต็มความสูง แล้วแสวงทำสีหน้าปวดร้าวพร้อมกับถอนหายใจออกมาเล็กน้อย

"อะไรกันเดนเซล ลืมไปแล้วรีไรังว่าถึงยังไงพี่ก็เป็นพี่ชายของเพื่อนสนิทนาย เพราะฉะนั้นไม่ว่าพี่จะเตะอั้ง กอด จูบ จูบ คลำแฟนนายยังไง พี่ก็ไม่คิดจะแย่งมาเป็นของตัวร้อกกก~"

"จะเตะอั้งหรือแย่งก็ได้ทั้งนั้น -_-+ ไม่เข้าใจรีไรัง!"

"ก็ได้อยู่ เข้าใจแล้ว ถ้าอย่างนั้นพี่จะขอแสดงความบริสุทธิ์ใจด้วยการพาลูกโป่งไปนอนที่ห้องหนึ่งคืน ถ้าพี่เตะต้องลูกโป่งแม้แต่ปลายก้อยก็จงตัดสินใจโทษได้ตามสมควรเลย"

"สรุปว่านายมาทำอะไรที่นี้กันเนหา ☹!"

"ไอ้ว~ จริงด้วยสิ เกือบจะลืมจุดประสงค์หลักไปซะแล้ว"

"=_="+

"น้องชายสุดที่รักของพี่~♥" แอซย้ายเป้าหมายกลับมาที่อชิเหมือนเดิม ซึ่งคนที่กำลังนั่งเล่นเกมในโน้ตบุ๊กของตนอยู่นั้น (พยายาม) ไม่สนใจผู้เป็นพี่ชายเลยแม้แต่น้อย แต่ถึงแม้ว่าจะถูกเมินสักแคไหน มันก็ไม่ได้เป็นปัญหาในการสนทนากันแต่อย่างใดสำหรับชายที่ชื่อว่าแอซ - *- "อชิน้องพี่!! ในที่สุดพี่ชายคนนี้... พี่ผู้แสนดีจนหาใครมาเปรียบมิได้คนนี้ก็สามารหาหนทางช่วยเหลือน้องชายผู้กำลังตกยากได้แล้ว!"

(- -) ...คนที่ (พยายาม) ไม่สนใจเงยหน้าขึ้นมองพี่ชายแท้ๆ ของตนทันทีที่ได้ยินประโยคนี้ เพราะมันทำให้เขารู้สึกถึงอารมณ์อย่างรุนแรงขึ้นมาโดยมิทราบสาเหตุ

พูดจาทำนองนี้ที่ไรเป็นต้องลำบากดูทุกที...



"เชื่อหรือไม่ว่าโลกเรามันช่างแคบนัก ผู้คนก็มากหน้าหลายตา แต่
ไหนใครเล่าจะมาเลิกละทิ้งพี่คงไม่มีอีกแล้ว"

"..."

"เพราะในที่สุดพี่ก็สามารถนำแสงสว่างมาสู่น้องได้แล้ว!!"

"แสงสว่าง?" อธิหรือตามองคนเป็นพี่อย่างระวาง

"ถูกต้อง! นายเองก็รู้ใช่ไหมล่ะว่าพี่เกลียดเรื่องคลุมถุงชนอย่างกับ
อะไรดี และสืบเนื่องมาจากเมื่อวันก่อนที่ท่านพ่อและท่านแม่ผู้เป็นที่รักของ
เราสองคนพยายามบีบบังคับให้น้องชายที่น่ารักของพี่เข้าพิธีวิวาห์ในวันเกิด
ครบรอบยี่สิบปีซึ่งจะมีขึ้นในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้ากับผู้หญิงที่ยังไม่เคย
แม้แต่จะเห็นหน้าค่าตากันเลยสักครั้ง นั่นเป็นเรื่องที่ผู้เผยแพร่ความรัก
อย่างพี่ยอมไม่ได้อย่างเด็ดขาด!"

"ทำไมจะไม่เคยเห็นหน้า ก็อะควากับฉันเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก?"

"การแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักแบบนี้ก็เหมือนกับการส่งน้องชายตัว
น้อยๆ ไปสู่นรกขุมสุดท้าย พี่ผู้แสนประเสริฐอย่างฉันจะอยู่เฉยๆ ได้ยังไง!"
<<< เหมือนจะไม่ได้ฟังประโยคที่อธิพูดเมื่อสักครู่นี้เลย

"..."

"พี่ก็เลยบอกกับท่านพ่อและท่านแม่ไปว่านายคงไม่สามารถเข้าพิธี
แต่งงานที่ถูกต้องขึ้นโดยมิชอบนั้นได้อย่างแน่นอน (*O*)o เพราะว่าคุณ
มีคนรักตัวจริงอยู่แล้ว!"

"เฮียๆ ไฉนมันยังไม่มีแฟนเลยนะ -O-" เสียงหนึ่งในพวกแพลทตินั่ม
สวนขึ้นมา

"เพราะอย่างนั้นไงล่ะ พี่ถึงต้องหาคคนรักตัวจริงให้กับน้องสุดที่รักของ
พี่!!"

"No, thanks" อธิปฏิเสธทันทีโดยไม่มีความลังเลแต่อย่างใด!

"มะ...ไม่มะ...นายอย่าทำแบบนี้สิ! ฟอบอกว่าถ้าพี่โกหก ท่านจะตัด
พี่ออกจากกองมรดก นายไม่อยากให้มันเป็นแบบนี้หรือก้อใช่~ YOY"

"ก็โกหกจริงๆ ไม่ใช่อะไร"

"พอกับแม่บอกว่าจะให้คนคอยตามดูนายเป็นเวลาสองอาทิตย์นับจาก



พุงนี่ ถ้าท่านเห็นว่านายมีแฟนแล้วจริงๆ นายก็ไม่ต้องไปเข้าพิธีแต่งงาน ที่ไร้ความชอบธรรมนั้น และพี่ก็ไม่ต้องถูกตัดออกจากกองมรดก همینล้าน ด้วย!"

"..."

"แต่ถ้าท่านเห็นว่านายยังใช้ชีวิตแบบปกติอย่างนี้ละก็... โเฮ~~~ ПОТТ!!"

-_-;;; <<< หน้าอชิ

ไม่ว่าจะฟังยังไงก็ไม่เห็นรู้สึกว่ามีอะไรกำลังช่วยเขาเลยสักนิด

"เป็นอันว่าตกลงตามนี้!"

"เฮ้ย -_-"

ยังไม่ได้พูดสักคำว่าตกลง!

"แค่เป็นแฟน (หลอกๆ) กับคนที่พี่หามาให้แค่สองอาทิตย์เท่านั้น เรื่องนี้เรามีผลประโยชน์ร่วมกันทั้งสองฝ่ายนะน้องชาย"

"โนเวย์"

"ตกลงตามนี้ รับประกันได้เลยว่าผู้หญิงที่พี่หามาให้หน้าตาน่ารัก น่าเอ็นดูเหมาะจะสมกับน้องชายผู้เพอร์เฟกต์ของพี่แน่นอน"

"!!!" ประโยคนั้นจากผู้เป็นพี่เล่นเอาอชิหน้าเหวอ

เวลาอยู่ใกล้หมอนี่ที่ไร ทำไมระบบประสาทของเขาถึงได้เสียการควบคุมทุกที!

"แต่ฉันว่ามันก็น่าสนใจนะเว้ยไอ้ชิว ยังไงแกก็ไม่ได้แยกแต่งงานกับอะควา อยู่แล้วไม่ใช่หรอ" ดิเอโก้ออกความเห็นก่อนที่เพื่อนๆ จะพากันพยักหน้า อย่างเห็นด้วย "แล้วอีกอย่าง...ถ้าผู้หญิงคนนั้นน่ารักจริงๆ อย่างที่เฮียพูด ฉันจะได้จีบซะเลย :p"

...จุดประสงค์ที่แท้จริงคือแบบนี้เอง -_-+

"ไม่เคยฟังเรื่องแบบนี้เลยนะนายเนี่ย สงสารมวลมมนุษย์ที่ต้องเกิด มาเป็นเพื่อนร่วมโลกกับนายจริงๆ" ลูกโป่งพูดแหวะด้วยความหมั่นไส้

"มันแน่นอนอยู่แล้ว ฉันไม่มีวันรักใคร่เดียวใจเดียวเหมือนอย่างไอ้เซลของ เรอหรือก คนอย่างฉันมันเกิดมาเพื่อมอบความสุขให้กับสาว ๆ ทั่วโลก!"

"เป็นเหตุผลที่นำขึ้นขมระคนเห็นแก่ตัวอะไรอย่างนี้"



"อย่างแกไม่มีสิทธิ์มาว่าฉันหรือกนะไอ้มิว!"

"ฉันออกจะอินโนเซนต์"

"=_=^"

"เอาเป็นว่าตกลงตามนี้นะ! :D และนี่ก็คือรูปถ่ายของผู้หญิงคนที่พี่คัดสรรมาเป็นอย่างดีเพื่อน้องอันเป็นที่รักตั้งดวงใจของพี่ เธอเรียนอยู่ที่เดียวกับพวกนายแต่ยังอยู่แผนกไฮสกูล คาดว่าเธอก็น่าจะรู้จักนายอยู่เหมือนกัน เพราะน้องชายพี่ทั้งหลัทั้งตั้งแถมยังเพอร์เฟกต์สุดๆ เรียกว่าได้เชื้อพี่ชายมาเต็มๆ เลยก็ว่าได้ แต่เธอยังไม่รู้หรือกนะว่าต้องมาเป็นแฟนกับนายเพราะตอนนั้นยังไม่ทันได้อธิบายอะไรเธอก็รีบไปทำงานซะก่อน แต่ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะถึงยังไงเย็นนี้พี่ก็จะกลับไปอธิบายให้ฟังอย่างละเอียดอยู่แล้ว"

แอสรายยาวกว่าก่อนจะโยนโทรศัพท์มือถือใส่คนเป็นน้องที่นั่งทำหน้าบูดด้วยความไม่สบอารมณ์ และที่หน้าจอโทรศัพท์ก็คือรูปที่ขอถ่ายมาจากผู้หญิงที่เขาเป็นคนเลือกเองกับมือเพื่อน้องชายโดยเฉพาะ (ด้วยการลากเอาคนที่เดินผ่านหน้าเขาในเวลานั้นพอดีมาร่วมชะตากรรม)

(--)(--)(--)(--)(--)!!

บรรดาแพลทตินั่มเกือบทั้งหมดพร้อมใจกันมายืนมุงรอบๆ ตัวอชิเพื่อดูรูปถ่ายในโทรศัพท์

o_o!!

=()=!!

o()o!!

"เฮ้ย!! ยะ...ยัยนี้มัน..." ดีเดย์พูดไม่ออก

"นี่มันยัยเจ้าแห่งโลกเกรียนเทพอะไรนั่นนี่หว่า!!" ดีเอโก้...แกนะดีเจ้าแห่งโลกเกรียนเทพ --

"ยัยคนที่สติไม่ค่อยดีนั่นนะเธอะ!" มิวนิค...ปากตะเข็บได้อีก

"ยัยนี้ยังไม่รู้ด้วยใจมั๊ยว่าต้องมาแก๊งเป็นแฟนไอ้ชินะ" มิกก็ทำหน้าที่จนงสงสัย

"บังเอิญ โลกกลม หรือพรหมลิขิตต~ ♥" ปิดท้ายด้วยเดนเซลที่



ร้องเสียงดังลั่นอย่างตื่นเต้น

"หือ? =_= นี่พวกนายรู้จักน้องบลูเบอร์รี่ด้วยอะ" แอชถามอย่าง
ฉงนใจเมื่อเห็นปฏิกิริยาของบรรดาแพลทตินั่มทั้งหก

อชิละสายตาดอกจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือแล้วตอบกลับด้วยน้ำเสียง
เรียบๆ

"เปล่า ไม่รู้จัก"

"ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีปัญหา พี่จะเป็นคนแนะนำให้รู้จักเอง!"

"ฉันพูดตอนไหนว่าจะไปเป็นแฟน (หลอกๆ) กับยัยนี้"

"นายคิดจะปล่อยลูกแมวตัวน้อยๆ อย่างพี่ออกไปเผชิญโลกอันโหดร้าย
ที่มีแต่พวกเดรัจฉานอย่างนั้นใช่ไหม" ว่าแล้วก็ทำสายตาเจ็บปวดทอดมอง
ไปยังอนาคตอันแสนไกล "มรดกของฉัน สิ่งที่คุณควรจะได้รับ..."

"_ _"

"แค่เพราะความหวังดีต่อน้องชายอันเป็นที่รัก ทำให้ฉันต้องสูญเสีย
มันไปอย่างนั้นหรอ"

"*_ _"

"เพียงเพราะฉันรักน้องชายตัวเองมากเกินไป มันผิดมากนั่นหรอ!!"

"แค่สองอาทิตย์ให้มั๊ย..."

"โอ้ววว~~~!!!" แอชตื่นตัวทันทีเมื่ออชิลุดปากออกมา เขาพุ่งพรวด
เข้าไปกระชากคอเปอร์เซียที่หลับคาไซฟาอยู่ด้วยสีหน้าที่กลับมายิ้มแย้ม
ดังเดิม "สหายรักเปอร์เซีย! นายได้ยินมั๊ย คนอย่างอชิล...คนหยิ่งๆ อย่าง
อชิลกำลังกราบเท้าอ้อนวอนอยากให้เราช่วยด้วยน้ำตาที่เปโรอะเป็อนเต็ม
ใบหน้าา!!!"

"_ _^^^" <<< หน้าอชิล

"ลูกโป่งน้อยผู้น่ารัก~ เธอเองก็ได้ยินใช่หรือไม่ คนอย่างอชิลนะ...
คนอย่างอชิลกำลังคุกเข่าอ้อนวอนขอร้องให้พี่ชายแท้ๆ ช่วยด้วยใบหน้า
ที่เจ็มนองไปด้วยน้ำตาา!!!"

"พี่...ช่วยหยุดไรสาระบ้างได้มั๊ยครับ -_-+"

คนเป็นน้องเอ๋ยขึ้นมาโดยพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ตัวเองเอาไว้



หมับ!

แต่ดูเหมือนแอสจะไม่ทันได้ฟังและคิดว่าตัวน้องชายเข้าไปกอดแน่น

"ไม่ต้องกังวลไปนะน้องชาย พี่คนนี้ขอสาบานด้วยชีวิตว่าจะไม่มีวันทอดทิ้งน้องอย่างแน่นอน!"

วันนี้คือวันที่ประวัติศาสตร์ต้องจารึกเอาไว้เลยทีเดียว ว่าคนอย่างอติที่มักจะไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมารู้สึกอยากจะหลั่งน้ำตาด้วยความสังเวชใจยิ่งนักที่ดันเกิดมาเป็นน้องชายของไอ้บ้านี้ ในชีวิตของเขาคงไม่มีเรื่องไหนที่จะน่าเศร้าไปกว่าเรื่องนี้อีกแล้ว T T

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

